

mand (Th. Nielsen) omtalte, som nu er indtraadt.

Da ingen yderligere ønskede at ytre sig, sluttedes Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til 2den Behandling vedtoges uden Afstemning.

Man gif derpaa til:

Anden Behandling af Forslag til Lov om Tillæg til Lov om Spørringen m. m. af 25de Marts 1892.

(Første Behandling findes i Tidenden, Sp. 1004).

Der var ikke stillet noget Ændringsforslag.

Lovforslagets Indhold samt Spørgsmaalet om dets Overgang til 3dje Behandling sattes til Forhandling under et.

Ingen begærede Ordet.

Lovforslagets Indhold (se Tillæg C. Sp. 283) og

dets Overgang til 3dje Behandling vedtoges uden Afstemning.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Forandring i Lov om Rentefoden m. v. af 6te April 1855.

(Lovforslaget findes i Tillæg C.)

Sagen sattes under Forhandling.

B. G. C. Jensen: Det foreliggende Lovforslag gaar ud paa at fastsætte, at den almindelige Rente, som bliver at svare i alle de Tilfælde, hvor Rente kan kræves, uden at dens Størrelse forud gyldig er bestemt, skal for Fremtiden være $3\frac{1}{2}$ pCt. Som det høje Ting ved, er det for Djebkliffet gældende Lov, at Renten i alle Tilfælde, hvor intet andet er vedtaget, er noget forfællig, ved Udlaan i faste Ejendomme imidlertid 4 pCt., med mindre der er erhvervet en Be-

villing til at svare højere Rente. Naar man nu har foreslaaet at forandre dette Forhold saaledes, at Rentefoden skulde nedsættes til $3\frac{1}{2}$ pCt., saa har Grunden dertil jo været den, at man har antaget, at der skulde være indtraadt en saadan Forandring i Rente forholdene, at man kunde gaa ud fra, at $3\frac{1}{2}$ pCt. er den ordinære Rente, saaledes, at hvad der i Livet havde vist sig at være rigtigt, nu ogsaa maatte have Stadsfæstelse af Lovgivningsmagten, at man altsaa maatte være kommen bort fra det, som i en meget lang Mærælle har været det almindelige her i Landet, at 4 pCt. var den normale Rente, og at man nu maatte gaa ud fra, at den var sunken til $3\frac{1}{2}$. Denne Forudsætning forekommer mig at være fuldkommen urigtig. Det forholder sig ikke saaledes, at den almindelige Rentefod kan siges at være dalet, den er under alle Omstændigheder ikke dalet fra 4 til $3\frac{1}{2}$ pCt. Men naar det er Tilfældet, vilde vi altsaa ved denne Lov i Virkeligheden ikke gribe det, som Livet har vist at være det rigtige, men vilde foregribe, hvad der muligvis maatte komme en Gang i Fremtiden — og det anser jeg ikke for at være heldigt. Det er jo klart, at Vedtagelsen af en Lovbestemmelse som denne paa ingen Maade vilde medføre, at Renten faktisk blev $3\frac{1}{2}$ pCt., dersom Pengemarkedet gif den anden Vej. Vi kunne ikke sidde her og skrive Love for, hvorledes Pengemarkedet skal udvilde sig, og vi burde overhovedet i en Sag som denne lade Livets praktiske Forhold være de vejledende for os og ikke søge at gribe ind i dem. — Naar man nu vil henvise til, at der er sket saa store Omvæltninger som dem, de senere Aar have medført, at Kreditforeningsobligationerne for Størstedelen ere konverterede til $3\frac{1}{2}$ pCt., vil jeg gøre det høje Ting opmærksomt paa, at man kan ikke deraf i fjerneste Maade slutte til, hvorledes den almindelige Rentefod er. Jeg har deltaget i disse Konverteringer, jeg har bidraget til dem, hvad jeg kunde, og jeg finder disse Konverteringer fuldt forvarlige og rigtige. Forholdet er nemlig dette, at naar en stor Kredts af Debitorer har sluttet sig sammen for at paafalde Kapitalens Hjælp, og denne store Mængde af Debitorer er i Stand til at forestrive Kapitalen, hvad den vil byde den, er der i Virkeligheden intet dertil at sige. Det er, forekommer det mig, meget naturligt, at naar en Mængde Debitorer ere i Stand til at skaffe sig en Rente nedsættelse fra 4 til $3\frac{1}{2}$ pCt., saa tage de den. Det er ganske i sin Orden, det er slet ikke andet, end hvad der med logisk Nødvendighed følger af Livets Forhold, at saa-